

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/116/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515208935
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:1515208935.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Jána Burika, v spore žalobcu: Danucem Slovensko a. s., Rohožník, IČO: 00 214 973, právne zastúpený: Advokátska kancelária LG Legal, s.r.o., IČO: 47 255 692, so sídlom Seberíniho 9, Bratislava, proti žalovanej: W. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., B. XX, právne zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 1727/49, v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 2C/44/2017-316 zo dňa 09. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie súdu sa opiera o ust. § 42a ods. 1, 2, 4, § 42b ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, ust. § 470 ods. 1, 2 CSP. Súd mal po vykonanom dokazovaní preukázané, že žaloba bola na súd podaná včas, keďže ku vkladu zmluvy o prevode nebytového priestoru do katastra nehnuteľností došlo 30.09.2013 a žaloba bola podaná na Okresnom súde Bratislava V dňa 22.04.2015. Nesporným v konaní bola i existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi - spoločnosti NUTTA s.r.o. vo výške 8.671,61 eur, priznanej rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 2Cb/92/2012-307 zo dňa 03.02.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 14Cob/92/2014 zo dňa 19.03.2015, právoplatným 24.08.2015. Rovnako nebola spornou ani existencia právneho úkonu, ktorého odporovateľnosti sa žalobca domáha a ani to, že tento právny úkon bol urobený medzi blízkymi osobami, keďže žalovaná je dcérou konateľa spoločnosti NUTTA s.r.o., čo znamená, že žalobca nebol povinný preukazovať vedomosť žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, teda žalobcu. Žalovaná sa v konaní bránila okrem tvrdení, že úmysel dlžníka nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať, keďže s otcom - konateľom spoločnosti NUTTA s.r.o. od rozvodu manželstva jej rodičov nekomunikovali, o spoločnosť sa nikdy nezaujímal a nevedela o jej dlhoch, najmä skutočnosťou, že spoločnosť NUTTA s.r.o. v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu, t. j. 30.09.2013 vlastnila aj iný majetok, ktorý postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu. Rovnako tak poukazovala na skutočnosť, že sa v prípade zmluvy o prevode nebytového priestoru jednalo o ekvivalentný právny úkon, keďže cena, za ktorú mal byť nebytový priestor prevedený na žalovanú t. j. 60.000,- eur bola započítaná na pohľadávku, ktorú mal Q. K. voči spoločnosti NUTTA s.r.o., na základe čoho došlo aj k následnému výmazu záložného práva v prospech Q. K. v katastri nehnuteľností. Ako súdu uviedol vyššie, v konaní je ako jednu z podmienok potrebné skúmať aj to, či právny úkon, ktorého odporovateľnosti sa žalobca v konaní domáha, ukraľoval v čase jeho uskutočnenia pohľadávku veriteľa. V tejto súvislosti žalobca namietal, že zistenie majetku dlžníka z hľadiska jeho spôsobilosti dosiahnuť z neho uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa je potrebné vykonať podľa stavu v čase rozhodovania súdu. Poukázal pritom na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 271/05-9 zo dňa 05.10.2009. S uvedeným záverom žalobcu

sa však súd nestotožnil a to z dôvodu, že v spomínanom rozhodnutí sa ústavný súd zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu v konaní o odporovacej žalobe a nie časom, ku ktorému je potrebné posudzovať odporovateľnosť právneho úkonu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 2975/2011, v ktorom tento uviedol, že pokiaľ sa podmienky odporovateľnosti posudzujú ku dňu vzniku právneho úkonu, znamená to, že k rovnakému okamžiku sa zisťuje aj to, či mal dlžník po uzatvorení odporovateľného právneho úkonu ďalší dostatočný majetok k uspokojeniu veriteľa. Rozhodným okamžikom pre zistenie ďalšieho dlžníkovho majetku je teda účinnosť odporovaného právneho úkonu; ak sa právny úkon týka nehnuteľností zapisovaných do katastra nehnuteľností, je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu právo do katastra nehnuteľností. Ak nadobudne dlžník majetok, z ktorého by sa veriteľ mohol uspokojiť až neskôr, je to nerozhodné, nakoľko také zistenie nevypovedá nič o tom, za akých okolností a z akého dôvodu bol dlžníkom odporovateľný úkon urobený; z možnosti uspokojenia veriteľa z majetku dlžníka neskôr nadobudnutého preto nemožno úspešne odvodzovať, že by odporovaným právnym úkonom dlžník nesledoval - v dobe, kedy ho urobil - ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa. Rovnako tak Ústavný súd SR v náleze II.ÚS 136/09-26 zo dňa 23.06.2009 potvrdil názor krajského súdu, v zmysle ktorého, ak by dlžník právnymi úkonmi znižoval síce svoj majetok, ale zostávajúci majetok by postačoval na uspokojenie pohľadávky veriteľov, nebolo by dôvodné vyslovovať neúčinnosť takých právnych úkonov. Ústavný súd dodal, že je to tak preto, že inak by nemohla byť naplnená podmienka vedená v § 42a ods. 1 OZ, podľa ktorej odporovateľný právny úkon musí vedený úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa a musí veriteľa ukracovať na jeho vymáhateľnej pohľadávke, pričom naplnenie tejto podmienky je vylúčené v prípade, ak sa veriteľ môže spoľahlivo uspokojiť v čase vykonávaného úkonu, ktorý je predmetom odporovateľnosti, z iného majetku dlžníka. V prejednávanej veci mal súd preukázané, že v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu dlžník disponoval majetkom postačujúcim na úhradu pohľadávky žalobcu. Vyplýva to jednak zo správy Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne zo dňa 28.05.2021, v ktorej tento potvrdil, že spoločnosť NUTTA s.r.o. bola v evidencii vozidiel ku dňu 30.09.2013 evidovaná ako vlastníčka štyroch motorových vozidiel, ako aj zo znaleckých posudkov, v zmysle ktorých hodnota predmetných motorových vozidiel bola spolu 52.200,- eur. S poukazom na skutočnosť, že pohľadávka žalobcu predstavovala sumu 8.671,61 eur, má súd za to, že tento majetok dlžníka postačoval na uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda žalobcu a bližšie sa nezaoberal tým, či žalovaná vynaložila pri uzatváraní zmluvy o prevode nebytového priestoru náležitú starostlivosť rozpoznať dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa. Krátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky v zmysle ust. § 42a OZ predpokladá také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkov právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ. Dôkazné bremeno preukázať, že táto podmienka úspešnej odporovateľnosti právnemu úkonu bola splnená, je teda na žalobcovi. Nestačí pritom preukázať, že majetok dlžníka sa zmenšil. Musí byť preukázané, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, teda že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu jeho majetku. Nakoľko súd dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu mohla byť v čase uskutočnenia právneho úkonu uspokojená s iného majetku dlžníka, nebola splnená jedna z podmienok upravených v § 42a ods. 2 OZ, z uvedeného dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. K námietke porušenia koncentrácie konania, na ktorú sa žalobca odvolával nielen vo svojich vyjadreniach, ale aj na pojednávaní, súd poukazuje na skutočnosť, že predmetné konanie sa začalo dňa 22.04.2015, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 470 ods. 2 CSP nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Z uvedeného dôvodu súd nepovažoval predmetnú námietku za dôvodnú. Súď však strany sporu na pojednávaní konanom dňa 30.04.2021 poučil o možnosti predloženia dôkazov najneskôr do 10.05.2021, nakoľko na neskôr predložené dôkazy už prihliadať nebude. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na vykonanie dokazovania, a to výsluch svedka, matky žalovanej, súd nepovažoval za potrebné vykonanie tohto dôkazu, nakoľko má za to, že všetky pre rozhodnutie podstatné okolnosti boli v konaní ozrejmene. Okrem toho zo žiadnej skutočnosti prezentovanej stranami sporu nevyplýva, že by matka žalovanej konala za spoločnosť NUTTA s.r.o. pri uzatváraní či už zmluvy o prevode nebytového priestoru, zmluvy o zriadení záložného práva, resp. pri inom úkone, ktorý by bol podstatný pre určenie odporovateľnosti právneho úkonu. Ako bolo vyššie spomenuté, súď návrh žalobcu zamietol z dôvodu, že dlžník v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu disponoval majetkom, z ktorého bolo možno uspokojiť pohľadávku žalobcu a predmetný výsluch by na uvedenom závere súď nič nezmenil. Z uvedeného dôvodu súď nevykonal ani ďalší dôkaz navrhnutý žalobcom, a to pripojenie vyšetrovacieho spisu ORP 1609/2015 OO PZ Bratislava II. V závere súď poukazuje ešte na to, že rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 2Cb/92/2012-307 zo dňa 03.02.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 14Cob/92/2014 zo dňa 19.03.2015

boli k úhrade pohľadávky žalobcu zviazaní spoločnosť NUTTA s.r.o. a V. K. spoločne a nerozdielne. Z výpovede svedka V. K. vyplýva, že táto pohľadávka voči nemu do času, kedy súd vykonal vo veci prvé pojednávanie, teda do 30.04.2021 nebola vymáhaná prostredníctvom súdneho exekútora, čo nerozporoval ani žalobca. Žalobcová pohľadávka preto môže byť uspokojená aj v exekučnom konaní, v rámci ktorého môže byť postihnutý majetok V. K.. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Vzhľadom na to, že súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovaná bola úspešná v celom rozsahu, a preto má proti neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

3. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca a odôvodňuje ho ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), e), h) CSP. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca považuje právne posúdenie objektívnej stránky odporovateľnosti zo strany súdu za nesprávne, a to z dôvodu, že súd nesprávne posúdil moment, ku ktorému sa má zisťovať skutočnosť, či došlo k ukráteniu veriteľa. Súd sa priklonil k argumentácii žalovanej, podľa ktorej týmto momentom je deň povolenia vkladu zmluvy o prevode nebytového priestoru do katastra. Oprel sa o nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/136/09-26 zo dňa 23.06.2009, ktorý však vôbec nerieši moment, ktorý je rozhodný pre zisťovanie stavu majetku dlžníka. Naopak túto otázku rieši nález Ústavného súdu III. ÚS 271/05-9 zo dňa 05.10.2005, ktorý sa obšírne venuje téme časového aspektu. Z tohto hľadiska je odôvodnenie súdu nepresvedčivé. Určujúcim momentom, ku ktorému sa má zisťovať ukracujúci charakter právneho úkonu, nemá byť moment jeho uskutočnenia, ale moment jeho odporovania. V tejto súvislosti poukazuje aj na komentár k Občianskemu zákonníku I., II. od autorov Števček a kolektív, vydaný vydavateľstvom C. H. Beck, 2019, str. 349. Žalobca podrobne poukazuje na obsah nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 271/05-9 zo dňa 05.10.2005, ktorý odmietol sťažnosť proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 32/03 z 31. marca 2005 a v odôvodnení sa rozsiahle venuje otázke objektívnej stránky odporovateľnosti. Prvostupňový súd tieto závery odmietol. Najvyšší súd SR sa jednoznačne venoval nielen aktívnej legitímácii, ale aj samotnej hmotnoprávnej otázke, kedy dlžníkov právny úkon ukracuje veriteľa. Predmetné kategórie nie je možné od seba kategoricky oddeľovať, ako to urobil súd prvej inštancie. Aktívna vecná legitímácia vychádza z hmotnoprávneho postavenia, t. j. súd musí pre jej posúdenie posúdiť splnenie hmotnoprávných predpokladov ustanovených v zákone. Ak teda Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 32/03 z 31. marca 2005 skúmal, či sú splnené podmienky pre aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie odporovacej žaloby, musel skúmať, či mu svedčí hmotné subjektívne odporové právo. Jedným z predpokladov existencie subjektívneho odporového práva je aj ukrátenie uspokojenia veriteľa, ktorý má subjektívnu stránku (úmysel dlžníka) a objektívnu stránku spočívajúcu v reálnom úbytku v majetkovej sfére dlžníka v rozhodnom čase. Vychádzajúc z uvedených záverov, možno jednoznačne konštatovať, že žiaden majetok, ktorý dlžník NUTTA s.r.o. vlastnil v čase uskutočnenia odporovaného úkonu už ku dňu odporovania ani v čase rozhodovania súdu nevlastnil, keďže motorové vozidlá boli prevedené v prospech tretej osoby v roku 2014. Je teda zrejmé, že odporovaným úkonom došlo k ukráteniu žalobcu, pretože žalovaná nepreukázala, že by v rozhodnom čase dlžník vlastnil iný majetok, ktorý by mohol slúžiť na uspokojenie pohľadávky žalobcu. Podľa názoru žalobcu, ani v prípade, ak by sa posudzovala majetnosť dlžníka ku dňu 30.09.2013, žalovaná neuniesla dôkazné bremeno o tom, že motorové vozidlá mali skutočne hodnotu postačujúcu pre uspokojenie pohľadávky žalobcu. Žalovaná predložila znalecké posudky, ktoré žalobca namietal už na pojednávaní 09.06.2021. Znalec nemal fyzicky k dispozícii predmetné motorové vozidlá a vychádzal len z ceny obdobných vozidiel na trhu, a teda nebolo možné objektívne určiť ich cenu. Cena uvedená znalcom je hypotetická. Tento samotný fakt značne spochybňuje hodnovernosť znaleckých posudkov. Aj pri kúpnych zmluvách je sporná uvedená kúpna cena, pretože mala byť údajne uhradená v hotovosti a kúpne zmluvy boli podpísané V. K. v mene spoločnosti NUTTA s.r.o. v čase, keď spoločnosť NUTTA s.r.o. už neexistovala a on nebol konateľom. Takže aj tieto právne úkony z hľadiska posudzovania ich hodnovernosti pre účely určenia hodnoty vozidiel sú nepoužiteľné. V súvislosti s iným majetkom, ktorý mal byť postačujúci na uspokojenie pohľadávky žalobcu, žalobca poukazuje na vyjadrenie svedka V. K., ktorý opakovane uviedol, že dlžník nemal dosť peňažných prostriedkov na platenie záväzkov a dokonca pre nezaplatené odvody bola voči spoločnosti vedená exekúcia, pričom v dôsledku neuhradených faktúr následne došlo aj k zlúčeniu spoločnosti. Objektívnu nemožnosť uspokojenia pohľadávky žalobcu z iného majetku dlžníka potvrdzuje aj skutočnosť, že žalobca nevymohol v exekučnom konaní začatom 17.03.2016 ani cent. Dlžník dobrovoľne pohľadávku žalobcu neuspokojil, a to ani na základe právoplatného rozsudku. Aj z uvedeného jednoznačne vyplýva,

že je nelogické a v rozpore s účelom právnej úpravy odporovateľných právnych úkonov, aby sa objektívna stránka ukrátenia uspokojenia veriteľa posudzovala k momentu uskutočnenia odporovaného úkonu, pretože v danom čase ešte nemusí veriteľ mať pohľadávku ani splatnú. Až v momente, keď veriteľ disponuje vymáhateľnou pohľadávkou a domáha sa odporovacou žalobou odporovateľnosti je dôvodné skúmať, či dlžník má iný majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku veriteľa, a teda či došlo odporovaným úkonom k ukráteniu veriteľa. Žalobca má ďalej za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K uvedenému nesprávnemu procesnému postupu došlo na pojednávaní dňa 09.06.2021 v rámci výsluchu svedka V. K., keď súd žalobcovi nepovolil klásť otázky, aby vysvetlil, kde v účtovnej závierke za rok 2011 sa účtuje predmetná pôžička, o ktorej tvrdila žalovaná, že malo dôjsť medzi dlžníkom a záložným veriteľom k započítaniu vzájomných pohľadávok. Súd nepripustil oboznámenie s navrhnutým dôkazom z dôvodu sudcovskej koncentrácie, pričom v odôvodnení rozsudku tento postup žiadnym spôsobom bližšie nevysvetlil. Žalobca má ďalej za to, že je tu daný ďalší odvolací dôvod, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca na pojednávaní dňa 09.06.2021 po výsluchu svedkov V. K. a Q. K. žiadal o výsluch svedka Q. K., ktorá bola v rozhodnom čase spoločníčkou dlžníka so 70 % obchodným podielom. Rovnako žalobca žiadal o pripojenie vyšetrovacieho spisu ORP 1609/2015 OO PZ Bratislava II. Oba návrhy na vykonanie dokazovania súd zamietol, resp. rozhodol, že ich nevykoná. Odôvodnenia súdu na nevykonanie dôkazov považuje žalobca za nepostačujúce, logicky nekonzistentné a postup súdu považuje za nesprávny, majúci za následok porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v zmysle žalobného návrhu a prizná mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uvádza, že odvolanie považuje za nedôvodné. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodol po správnom právnom posúdení veci. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podrobne a precízne odôvodnil tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. Zároveň svojim procesným postupom neznemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a vykonal všetky navrhnuté dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Nestotožňuje sa s tvrdeniami žalobcu o nesprávnom právnom posúdení a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, ktorý správne skúmal a vyhodnotil stav majetku spoločnosti NUTTA s.r.o. ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu. Pre posúdenie, či došlo k ukráteniu veriteľa a či dlžník vôbec mohol mať v úmysle ukrátiť veriteľa je rozhodný čas, kedy došlo ku konkrétnemu odporovanému právnomu úkonu. Ani dlžník a hlavne ani druhý účastník právneho úkonu totiž v čase uskutočnenia právneho úkonu nemohli vedieť, aké budú majetkové pomery dlžníka v budúcnosti. Z týchto dôvodov by mohol mať dlžník v úmysle právnym úkonom ukrátiť veriteľa len v prípade, že by v čase uskutočnenia právneho úkonu nevlastnil iný majetok dostačujúci pre uspokojenie veriteľa. V danom prípade však bolo preukázané, že spoločnosť NUTTA s.r.o. mala v tomto čase dostatok majetku, z ktorého sa žalobca mohol uspokojiť. Vo vzťahu k rozhodnému okamihu pre skúmanie iného majetku dlžníka žalovaná opätovne poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 136/09-26 zo dňa 23.06.2009, kde Ústavný súd uviedol, že správny bol právny názor krajského súdu, v zmysle ktorého ak by dlžník právnymi úkonmi znižoval síce svoj majetok, ale zostávajúci majetok by postačoval na uspokojenie pohľadávky veriteľov, nebolo by dôvodné vyslovovať neúčinnosť takých právnych úkonov. Zároveň k tomu dodal, že je to tak preto, že inak by nemohla byť naplnená podmienka uvedená v § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej odporovateľný právny úkon musí byť vedený úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa a musí veriteľa ukracovať na jeho vymáhateľnej pohľadávke, pričom naplnenie tejto podmienky je vylúčené v prípade, ak sa veriteľ môže spoľahlivo uspokojiť v čase vykonávaného úkonu, ktorý je predmetom odporovateľnosti, z iného majetku dlžníka. Nie je potom pravdivé tvrdenie žalobcu, že v náleze sp. zn. II. ÚS/136/09-26 zo dňa 23.06.2009 Ústavný súd vôbec neriešil moment, ktorý je rozhodný pre zisťovanie stavu majetku dlžníka, a teda k akému momentu sa má skúmať, či došlo k ukráteniu veriteľa alebo mal dlžník aj dostatok iného majetku. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/32/03 zo dňa 31.05.2005, na ktorý poukazuje žalobca, Najvyšší súd striktno odlišoval aktívnu vecnú legitímáciu na podanie odporovacej žaloby a podmienky odporovateľnosti právneho úkonu. Najvyšší súd SR následne dospel k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi subjektívnou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu vyplývajúcou z § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a ktorá musí byť daná v čase uskutočnenia právneho úkonu a požiadavkou vymedzujúcou aktívnu legitímáciu na podanie odporovacej žaloby, ktorou je ukrátenie veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku.

Aj z citovaného rozsudku teda vyplýva, že podmienky odporovateľnosti sa musia posudzovať k času uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorej rozhodným okamihom na zistenie ďalšieho majetku dlžníka je účinnosť odporovaného právneho úkonu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/2975/2011 zo dňa 27.06.2012 a rozsudok NSČR sp. zn. 29Cdo/48/2013 zo dňa 22.12.2015, uznesenie NSČR sp. zn. 24Cdo/1398/2020 zo dňa 24.09.2020). Z uvedeného vyplýva, že spoločnosť NUTTA s.r.o. ako dlžník nemala a ani nemohla mať úmysel ukrátiť žalobcu uzatvorením zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru, ktorú žalobca odporuje, pretože v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy a aj v čase povolenia návrhu na vklad kúpnej zmluvy do katastra, vlastnila taký majetok, ktorý postačoval na to, aby sa z neho žalobca uspokojil. Už samostatne táto skutočnosť je pritom dôvodom na zamietnutie žaloby. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie správne zamietol podanú žalobu, pokiaľ žalobca uvádza, že ani v prípade ak by sa posudzovala majetnosť dlžníka ku dňu 30.09.2013, žalovaná neuniesla dôkazné bremeno o tom, že motorové vozidlá mali skutočne hodnotu postačujúcu na uspokojenie pohľadávky žalobcu. Žalovaná sa s týmito tvrdeniami nestotožňuje. Znalecké posudky, ktoré predložila žalovaná sú relevantným dôkazom v konaní. Znalec mal ako podklad pre vyhotovenie znaleckého posudku u motorového vozidla Audi Q7 a Volkswagen Transporter faktúry od spoločnosti Galimex o kúpe nového motorového vozidla, ktoré sú aj prílohou znaleckého posudku, pričom v týchto faktúrach sú popísané detailné charakteristiky týchto motorových vozidiel. K motorovému vozidlu Audi Q7 si znalec vyžiadal od spoločnosti Cebia záznam tachometra, čo je uvedené aj na str. 3 znaleckého posudku. Z tohto odvodil množstvo najjazdených km, nejde teda o znalecký posudok bez výpovednej hodnoty. Je síce pravdou, že znalec vozidlá nevidel, no len z toho dôvodu, že tieto už dlhšiu dobu vlastní tretie osoby. Požiadavka žalobcu na predloženie znaleckých posudkov vyhotovených po osobnej obhliadke motorových vozidiel by v podstate mala za následok to, že žalovaná by sa nemohla v tomto konaní účinne brániť voči žalobe žalobcu. Znalecké posudky po osobnej obhliadke motorových vozidiel totiž nebolo a ani nie je možné vyhotoviť. Pokiaľ žalobca uvádza, že v roku 2014 sa motorové vozidlá predali za „oveľa nižšiu cenu“, ako je uvedená v znaleckých posudkoch, tak žalovaná uvádza, že je všeobecne známou skutočnosťou, že motorové vozidlá rýchlo strácajú svoju hodnotu. Aj kúpna cena 22.000,- eur, za ktorú sa predali motorové vozidlá, výrazne prevyšuje pohľadávku žalobcu. Pokiaľ žalobca namieta, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 09.06.2021 nepripustil oboznámenie sa so žalobcom navrhnutým dôkazom, a to kópiou zápisnice z valného zhromaždenia spoločnosti NUTTA s.r.o., tieto tvrdenia žalobcu neobstoja. Žalovaná poukazuje na tú skutočnosť, že argumentáciu o tom, že kúpna zmluva, ktorej neúčinnosti sa žalobca domáha, je ekvivalentným právnym úkonom, pretože jej uzatvorením došlo k vysporiadaniu (započítaniu) záväzku spoločnosti NUTTA s.r.o. voči Q. K. vo výške 70.000,- eur z titulu zmluvy o pôžičke, žalovaná uviedla už vo svojich písomných vyjadreniach pred prvým pojednávaním a aj na prvom pojednávaní dňa 30.04.2021. Pritom na pojednávaní dňa 30.04.2021 súd prvej inštancie poskytol sporovým stranám lehotu na oznámenie ďalších dôkazov, ktoré budú žiadať vykonať, a to do 10.05.2021. Žalobca však do 10.05.2021 nenavrhoval vykonanie dôkazu - zápisnice z valného zhromaždenia spoločnosti NUTTA s.r.o., ani samotnej účtovnej závierky. Z toho dôvodu súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 09.06.2021 správne nevykonával žalobcom až na tomto pojednávaní predložený dôkaz, a to z dôvodu sudcovskej koncentrácie. Zápisnicu z valného zhromaždenia spoločnosti NUTTA s.r.o. a účtovnú závierku spoločnosti NUTTA s.r.o. bezpochyby nie je možné považovať za tzv. notoriety - t. j. skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti v zmysle § 186 ods. 1 CSP. Žalobca ďalej v odvolaní namieta, že súd zamietol žalobcove návrhy na vykonanie dokazovania, a to výsluch svedka Q. K. a pripojenie vyšetrovacieho spisu ORP 1609/2015 OO PZ Bratislava II. Ani s týmito tvrdeniami žalobcu žalovaná nesúhlasí. K nevykonaniu týchto dôkazov v súlade so zásadou hospodárnosti došlo správne. Žalobcovi nič nebránilo, aby navrhol pripojenie vyšetrovacieho spisu do 10.05.2021. Na záver žalovaná uvádza, že v konaní bolo preukázané, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, aj v čase povolenia návrhu na vklad kúpnej zmluvy do katastra, spoločnosť NUTTA s.r.o. ako dlžník mala ešte ďalší majetok, presahujúci pohľadávku žalobcu. Spoločnosť NUTTA s.r.o. bola v rozhodnom čase vlastníkom viacerých motorových vozidiel. Spoločnosť NUTTA s.r.o. ako dlžník teda nemala a ani nemohla mať úmysel ukrátiť žalobcu a uzatvorením kúpnej zmluvy ani reálne nemohla ukrátiť žalobcu uzatvorením tejto kúpnej zmluvy. Žalovaná nemohla ani pri vynaložení náležitej starostlivosti poznať ani prípadný úmysel (tento však nemohol ani existovať) spoločnosti NUTTA s.r.o. ukrátiť svojich veriteľov. Navyše zdôrazňuje, že v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosťmi, ktoré boli jej predmetom, zaťažené záložným právom v prospech Q. K. za účelom zabezpečenia pohľadávky vo výške až 70.000,- eur. Ak by aj nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, žalobca by sa v exekučnom konaní vedenom voči spoločnosti NUTTA s.r.o. reálne nemohol uspokojiť. V zmysle ustálenej judikatúry odporovateľným nikdy nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne

úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Predmetom kúpnej zmluvy boli nehnuteľností, ktorých všeobecná hodnota podľa znaleckého posudku bola 62.400,- eur. Tento znalecký posudok žalobca nerozporoval. Kúpna cena vo výške 60.000,- eur dojednaná medzi žalovanou a spoločnosťou NUTTA s.r.o. v kúpnej zmluve je teda cenou obvyklou. Z uvedeného vyplýva, že kúpna zmluva bola ekvivalentným právnym úkonom. Pritom uzatvorením kúpnej zmluvy medzi žalovanou a spoločnosťou NUTTA s.r.o. došlo k vysporiadaniu záväzku spoločnosti NUTTA s.r.o. voči Q. K. vo výške 70.000,- eur z titulu zmluvy o pôžičke. Žalovaná žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelne doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, keď súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil určenie rozhodujúceho času pre ukrátenie veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Právny názor, ktorý zaujal súd prvej inštancie, je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ako aj judikatúrou vyšších súdnych inštancií.

8. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

9. Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

10. Podľa § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a § 117).

11. Podľa § 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

12. Podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

13. Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech

14. Účelom inštitútu odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými zmenšuje svoj majetok (veci, práva, pohľadávky) na úkor veriteľa. Odporovateľnosť postihuje právne úkony dlžníka, ktorými sa zbavil majetku, aby zmaril uspokojenie nároku veriteľa. Z ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že odporovateľným je taký právny úkon dlžníka, ktorý urobil (v posledných troch rokoch) v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, pričom bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tomto smere nesie veriteľ (žalobca). Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa však nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade, ak dlžník realizoval právny úkon s osobami

jemu blízkými alebo v prospech týchto osôb. V takomto prípade sa existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. V takomto prípade zákon u blízkych osôb dlžníka konštruuje vyvrátenú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa poznali. Je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podanej odporovacej žalobe), aby v konaní tvrdili a preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Skutočné ukrátenie veriteľa je základnou hmotnoprávnou podmienkou odporovateľnosti. Právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa aspoň čiastočne uspokojil.

15. Otázka časového momentu, ku ktorému treba posudzovať ukrátenie veriteľa je v judikatúre slovenských súdov vyriešená a podrobne sa touto otázkou zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení III. ÚS 271/05-9 zo dňa 05. októbra 2005, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 31. marca 2005 pod sp. zn. 4 Cdo 32/03. Zo záverov týchto rozhodnutí vyplýva, že „aktívne legitimovaným na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorému dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Je preto potrebné rozlišovať medzi subjektívnou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu, vyplývajúcou z § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa (t. j. svojim právnym úkonom úmyselne nastolí taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku) a ktorá musí byť daná v čase uskutočnenia právneho úkonu a požiadavkou vymedzujúcou aktívnu legitimitáciu na podanie odporovacej žaloby, ktorou je ukrátenie veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Pre posúdenie aktívnej legitimitácie žalobcu v konaní o odporovacej žalobe, t. j. pre posúdenie, či žalobca je nositeľom práva odporovateľnosti, je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu v zmysle ust. § 154 ods. 1 O. s. p. Ak by v čase rozhodovania súdu pohľadávka ešte nebola alebo už nebola vymáhateľná, nebola by daná jeho aktívna legitimitácia na podanie odporovacej žaloby. Rovnako tak by táto aktívna legitimitácia nebola daná ani v prípade, ak by právny úkon dlžníka urobený v úmysle ukrátiť veriteľa neukracoval v čase rozhodovania súdu uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pretože by tu bol dostatok iného majetku umožňujúceho uspokojenie veriteľa. Otázka, či dlžníkov právny úkon ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, je otázkou právnou. Jej posúdenie vyžaduje zistenie majetku dlžníka z hľadiska jeho spôsobilosti dosiahnuť z neho uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, a to už z uvedených dôvodov podľa stavu v čase rozhodovania súdu. Ak by uvedená právna otázka vymedzujúca aktívnu legitimitáciu žalobcu mala byť posudzovaná podľa stavu majetku dlžníka v čase urobenia právneho úkonu, bolo by to v rozpore s ust. § 154 ods. 1 O. s. p. a nebol by zabezpečený ani účel inštitútu odporovateľnosti, t. j. občianskoprávna ochrana veriteľa. V čase uskutočnenia právneho úkonu dlžníka urobeného v úmysle ukrátiť veriteľa, veriteľ totiž ešte nemusí mať vymáhateľnú pohľadávku a nemusí mať ani vedomosť o právnom úkone dlžníka, o ktorom sa obvykle dozvie až následne. Nemusí mať teda reálnu možnosť domáhať sa už v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu uspokojenia svojej pohľadávky z ostatného majetku dlžníka“.

16. Citovaný právny záver nebol prekonaný rozhodovacou činnosťou vyšších súdnych autorít a zodpovedá ustálenej súdnej praxi v rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky (pozri napr. rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Cob/61/2018 z 18.04.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.04.2019 sp. zn. 6Co/226/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2017 sp. zn. 1Co/28/2017).

17. Hoci žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie na rozhodnutie Ústavného súdu poukazoval, súd prvej inštancie sa v ním nestotožnil a iba stručne uviedol, že v spomínanom rozhodnutí sa Ústavný súd zaoberal otázkou aktívnej legitimitácie žalobcu v konaní o odporovacej žalobe a nie časom, ku ktorému je potrebné posudzovať odporovateľnosť právneho úkonu.

18. S uvedeným záverom nemožno súhlasiť.

19. Vecnou legitimitáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný)

a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný).

20. Z uvedenej definície vecnej legitimácie nepochybne vyplýva, že táto rieši hmotnoprávny vzťah účastníkov. Nepochybne v citovanom náleze v rámci riešenia aktívnej vecnej legitimácie žalobcu sa Najvyšší, ako aj Ústavný súd SR zaoberal práve časom, ku ktorému je potrebné posudzovať odporovateľnosť právneho úkonu.

21. Nebol preto dôvod, aby súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní tieto rozhodnutia vyšších súdnych autorít opomenul. Odvolací súd nespochybňuje, že v určitých prípadoch a je to v justičnej praxi bežné, vychádzajú sudy pri totožnej právnej úprave aj z českej judikatúry, ale iba za predpokladu, že neodporuje judikatúre slovenských vyšších súdnych autorít. V uvedenom prípade to nemožno konštatovať.

22. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 136/09-26 zo dňa 23.06.2009. Práve v tomto rozhodnutí sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal inou právnou otázkou vo vzťahu k odporovateľnosti právnych úkonov a to otázkou „vymáhateľnej pohľadávky“.

23. Pokiaľ ide o naplnenie podmienok odporovateľnosti právneho úkonu tak, ako vyplývajú z citovaných zákonných ustanovení, medzi účastníkmi nebolo a nie je sporné, že žalobca mal voči dlžníkovi spoločnosti NUTTA s.r.o. vymáhateľnú pohľadávku, ktorá je už ku dňu rozhodovania súdu aj priznaná súdnym rozhodnutím, t. j. je vykonateľná. Zároveň nie je sporné, že táto pohľadávka nebola ku dňu rozhodnutia uspokojená. Pokiaľ ide o úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, vzhľadom na skutočnosť, že právny úkon bol vykonaný medzi blízkymi osobami (čo nie je sporné), dôkazné bremeno zaťažuje žalovanú, avšak (vychádzajúc z argumentácie žalovanej) nielen na skutočnosť, že žalovaná úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla poznať, ale aj na to, že vynaložila náležitú starostlivosť, aby tento úmysel mohla zistiť. Žalovaná pritom v konaní žiadne dôkazy „na vynaloženie náležitej starostlivosti“ neonačila ani nepredložila. Spornou otázkou v súdnej veci je otázka, či odporovateľným právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa, t. j. žalobcu. Vychádzajúc z citovaných ustanovení ukrátením veriteľa sa myslí to, že v dôsledku odporovateľného právneho úkonu niečo „ušlo“ z dlžníkovho majetku, teda, že dlžníkov majetok sa zmenšil do tej miery, že nebude možné uspokojiť veriteľovu pohľadávku, pretože nie každé zmenšenie dlžníkovho majetku je zároveň ukrátením veriteľa. Musí ísť o zmenšenie majetku, ktoré je kvalifikované, teda také, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky veriteľa. Ukracovanie uspokojenia veriteľovej pohľadávky (ako podmienka aktívnej vecnej legitimácie) musí existovať najneskôr v čase, keď súd o odporovacej žalobe rozhoduje. Súd teda skúma otázku, či určitý úkon dlžníka ukrátil alebo neukrátil uspokojenie veriteľovej pohľadávky, pričom rozhodujúci bude stav v čase rozhodovania súdu.

24. Pojem „ukrátenie veriteľa“, resp. pojem „právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa“ na účely odporovateľnosti právnych úkonov je potrebné vykladať v súlade so zmyslom a účelom tohto právneho inštitútu. Ako už bolo uvedené, účelom inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov je poskytnutie ochrany veriteľom pred takými konaniami dlžníkov, v dôsledku ktorých dôjde ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka, teda k takému, že pohľadávka veriteľa nemôže byť uspokojená. Ak ide o právny úkon, kde na jednej strane dlžník zo svojho majetku niečo plnil, teda majetok sa zmenšil, ale na druhej strane za toto plnenie dostal protiplnenie, teda jeho majetok sa zase zväčšil, je potrebné v prvom rade skúmať pomer vzájomných plnení. O synalagmatický zväzok ide aj v prejednávanej veci, pri právnom úkone zakladajúcom vzájomné plnenie účastníkov je však potrebné okrem pomeru hodnoty týchto vzájomných plnení prihliadať aj na ďalšie skutočnosti, predovšetkým na obsah vzájomných plnení.

25. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, súd prvej inštancie pri vyhodnotení rozhodnej právnej otázky, a to či odporovaný právny úkon ukrátil uspokojenie veriteľovej pohľadávky, vychádzal z nesprávneho časového okamihu, a to v rozpore s judikatúrou vyšších súdnych inštancií. Nemohol potom dôjsť k správne právnemu záveru, pokiaľ ide o naplnenie podmienok aktívnej legitimácie žalobcu - veriteľa, od ktorej sa odvíjal úspech žalobcu v spore. Tento nesprávny právny záver má vplyv aj na hodnotenie skutkového stavu veci z hľadiska relevantnosti jednotlivých dôkazov a skutkových okolností, ako aj na rozsah dokazovania.

26. Odvolací súd zároveň udáva, že súd pri rozhodovaní vecí musí vychádzať zo zmyslu a účelu zákona, v tomto prípade inštitútu odporovateľnosti. Nedá sa prehliadnúť, že dlžník vykonal rad scudzovacích úkonov, ktoré vecne a časovo spolu súvisia. Hoci je predmetom odporovateľnosti iba kúpna zmluva medzi žalovanou a dlžníkom žalobcu - jej otcom, dlžník uskutočnil ďalšie scudzovacie úkony a následne predaj aut v krátkom časovom období, na čo následne nadväzovalo zlúčenie spoločností a malo to pre veriteľa ten následok, že sa svojej vymáhateľnej a vykonateľnej pohľadávky doposiaľ nedomohol. Právne úkony scudzenia nehnuteľného a hnutel'ného majetku uskutočnené v tak krátkom čase, ako aj na ne časovo nadväzujúce zlúčenie spoločností, je potrebné vnímať komplexne tak, aby bol dosiahnutý účel a zmysel inštitútu odporovateľnosti, ktorým má byť postihnutie nekalého konania dlžníka v úmysle zmariť uspokojenie pohľadávky veriteľa.

27. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštal'cie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Úlohou súdu prvej inštal'cie bude vec znova prejednať a rozhodnúť, vychádzajúc z vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu. Súd prvej inštal'cie zároveň rozhodne opätovne o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštal'cie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštal'cie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)